

Mi történt 33 év alatt?

Ezekben a napokban éppen 33 esztendeje a sorsfordító romániai forradalom kitörésének. Ez a szám éppen egyenlő azzal, amit krisztusi kornak is szoktunk nevezni. Az emberi élet léptékével mérve hosszú idő. Érdekes és szükséges is számot vetni, mit értünk el, hol tartunk több mint három évtized után. Az idős emberek, akik fiatal évtizedeink nagy részét a kommunizmusban éltük, jobban össze tudjuk hasonlítani a jelent azzal, amit magunk mögött hagytunk már régebben. A mostani vezetőink egy része, amikor megnyilatkozik, szívesen mondja, hogy most már nem úgy van, mint a rendszeráttás előtt, most minden jobb, mint akkor volt. Szerintem a romániai társadalom úgy ítéli meg, hogy nem történt annyi pozitív változás a rendszeráttás óta, amennyire szükség lett volna, sőt nagyon sok területen a dolgok nem mennek jobban, sokszor pedig rosszabb, mint korábban volt. A társadalmunkban zajló folyamatok nagyon bonyolultak, de néhány fontos jelenséget bárki észlelhet. Mi, kisemberek nagyon sok csapdába estünk bele, sok csalódásban volt és van részünk. Például emlékezhetünk a forradalom utáni első években járványserű lett hirtelen a mindent privatizálni akaró légkör, amelyet az új vezető osztály tartott fenn, amelyet én ma már uralkodó osztálynak nevezek. Jól tudjuk, az idősebbek főleg, hogy rengeteg termelő és szolgáltató egység tönkrement, több millió munkahely szűnt meg rövid idő alatt. Ezek egy része biztos fenntartható lett volna, de nem is az volt a cél...

Egy másik csapda, amit nekünk felállítottak, az volt, hogy ne búsuljunk, mert jönnek tömegesen a külföldi beruházók, cégek, és nagyon sok jó munkahely lesz. Aztán létrejött tájainkon is az új vezető osztály, polgármestereink, tanácsosok, parlamenti képviselőink. Mi szorgalmasan megválasztjuk őket négyévenként, sőt újra és újra választjuk őket. Főleg azokat, akik jól tudnak nekünk mosolyogni, hízelegni, ígérgetni, megveregetik a vállunkat, ha a közelünkbe kerülnek, de láthatjuk, hogy sokuknak korrupciós pereik vannak, akár tíz évig is elnyújtva, és szintén az uralkodó osztály hoz olyan rendeleteket, hogy ezek a bűncselekmények elévüljenek. Valamiért kevésbé szavazunk a szerény, lelkiismeretes, a közösségért elkötelezett emberekre. A politikai pártjainknak nem kellene a korrupció, bűnöző vezetőket gyűjtőtáborba lennie ahhoz, hogy mindannyiunk élete jobb legyen.

A 33 év alatt elértük azt, hogy a felnövő fiataljaink színe-javát, miután díszesen kicsengetjük őket, ellátjuk bölcs beszédekkel, tanácsokkal, szélnek eresztjük. Mehetnek a világba többnyire olcsó munkaerőnek, azokba az országokba, amelyek jóval gazdagabbak, mint mi, és a mi itteni javaink jó

Több millió romániai lakos hagyta el az országot az elmúlt évtizedekben

▲ KÉPÜNK ILLUSZTRÁCIÓ.
FOTÓ: BELICZAY LÁSZLÓ

része is az ő tulajdonuk. Ehhez még az is hozzátartozik, hogy jó ideje Székelyföld, élen Hargita megyével, Románia legszegényebb régiója. Így jutottunk mára odáig, hogy az ország aktív lakosságából több milliónyi ember külföldön kell megkeresse a kenyerét. Rengeteg elnéptelenedett falu, sőt kihalt település van, itt nálunk, Székelyföldön sem szívderítő a helyzet, főleg a városoktól távoli helyeken. A romániai magyarság a rendszeráttás körül kétmillió közelében lehetett, de most, a népszámlálás kapcsán azt emlegetik a hivatalosságok, hogy jó volna, ha lennének egymillióan. A vezetőink egy része, azok, akiket nem kellene megint újraválasztanunk, mégis mosolyogva beszélnek fejlődésről a tájainkon.

Nem is jó beszélni arról, hogy némely községben a földtulajdon törvényes rendezése sem halad, van olyan községvezető is, aki ezt akadályozza, halogatja, vagy zűrzavaros helyzetet tart fenn, akadályozza a közössége haladását. Úgy tűnik, a politikai pártok is mindegy, amelyekhez tartozik az ilyen vezető. Mi tényleg értük a kollektivizálást 1962-ben. Akkor 2-3 hét alatt beszervezték egy községet vagy egy egész vidéket. Most pedig azt kell tapasztaljuk, hogy némely helyeken évtizedek sem elegendők a tulajdon visszaállításához, állandósult az összevisszaság, amely a visszaéléseknek biztosít jó alapot, és kárára van a helyi közösségeknek.

Ha az egészségügyre tekintünk, azt látjuk, hogy az orvos elérhetősége nehezebb, mint a változás előtt. Mostanában eleget foglalkozik a média azzal, hogy egyre több helyen nincs családorvos,

még asszisztens sem, egyre több a bezárt rendelő immár városokban is – országszerte. Eközben sok fiatal végez orvosi egyetemet, de készen kiképezve megkapja őket valamelyik nyugati ország. Sokféle szakorvosi területen is baj van. Évtizedekkel ezelőtt minden olyan oltást időben megkaptak a gyermekek, amely az oltási kalendáriumban szerepelt. Nem volt az a mizéria, ami már nem tudom hány éve, hogy csak fokozódik az oltóanyaghiány, az újszülöttek oltatlanul mennek haza a szülészetről. Megint csak a vezető osztály felé mutatok, akiknek az uralkodása alatt alakult ki és rosszabbodik ez a helyzet. Mit tettek ez ellen? Mindez szó szerint a fiatalok, az emberek életét veszélyezteti. De ez sem baj, az uralkodó osztálynak a szeme sem rebben meg ezért sem, mert 33 éve demokrácia van...

Ha a romániai köznevelés felé fordulunk, ott sem dicsekedhetünk. A társadalmunkat olyan irányba vezették félre – és ma is ez folyik –, hogy minél többen menjenek egyetemre a fiatalok közül. Rengeteg egyetemet hoztak létre törvénytelenül is, diplomagyárakat. Eközben megszűnt a szakmunkás-, illetve mesteremberképzés. Az egyik eredmény, hogy sok fiatal nem azt a munkát végzi, amit az egyetemen tanult, másfelől pedig az ország szakmunkás nélkül maradt. Az államilag folyó félrevezetés egyik példája az a reklám, amit a Román Televízió naponta ki tudja hányszor ismételt, és amelyben egy távoli kicsi falu diákja mondja, hogy ő nagyon tanul, hogy egyetemet végzhessen, hogy így ő is legyen valaki. Tehát csak egyetemen lehet valaki a jelenkori Romániában.

A szólásszabadság, a szabad sajtó is a demokrácia vívmányának kellene számítson, de erről nem csak nekem van rossz tapasztalatom 33 év alatt. Most majdnem minden-

ről lehet nyilvánosan is írni, a baj az, hogy mintha senkit sem érdekelne. A közérdekű javaslatoknak sokszor semmi értelme. Senki nem reagál rá, akinek az lenne a dolga. Nagyon gyakori az, hogy egy levélre, beadványra nem válaszol a hivatal – vagy csak későre. A régi rendszerben 30 napon belül választottak az állampolgár levelére. Ez a pár villanás

is megmutatja, hogy 33 év alatt bizony nem jutottunk olyan szintre a társadalmunkkal, ahogy lehetett volna. Azt hiszem, egy alapos lelkiismeret-vizsgálatra szükség van vezetőnek és választónak egyaránt. Minden területen többre juthattunk volna. Azt is hiszem, változni és változtatni kell.

Ismeretlen

Véleményét elküldheti:

sms-ben: **0726-720418**

e-mailben: uzenet@szekelyhon.ro

A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beküldött leveleket rövidítve, szerkesztve, illetve illusztrálva közölje. A közölt levelek tartalmával nem feltétlenül értünk egyet.

HIRDETÉS

A TAMÁSI-MŰVEK SZÉKELYSÉGKÉPE

ORBÁN BALÁZS AKADEÉMIA
SZÉKELYUDVARHELY

ELŐADÓ
DR. AMBRUS ÁGNES
ny. egyetemi oktató

HELYSZÍN
TAMÁSI ÁRON GIMNÁZIUM NYIRÓ JÓZSEF DÍSZTERME
Székelyudvarhely,
Márton Áron tér 4. szám
(a bentlakás épületében)

IDŐPONT
2022. december 13., kedd 18 óra

Az előadásra szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt.

SZERVEZŐK:

ORBÁN BALÁZS INTÉZET
EGYESÜLET

NEMZETSTRATÉGIAI KUTATÓINTÉZET